

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 27. februāra spriedumu lietā T-241/10 Polijas Republika/Eiropas Komisija;
- atcelt Komisijas 2010. gada 11. marta Lēmumu 2010/152/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (izziņots ar dokumenta numuru C(2010) 1317) (OV L 63, 7. lpp., 12.3.2010., 7. lpp.), ciktāl ar to no Kopienas finansējuma izslēdz izdevumus PLN 279 794 442,15 un EUR 25 583 996,81 apmērā, kas radušies Polijas Republikas akreditētajai maksājumu aģentūrai;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Polijas Republika izvirza šādus kasācijas pamatus sprieduma atcelšanai:

- 1) Regulas (EK) Nr. 1782/2003 20. panta kļūdaina interpretācija tādēļ, ka Vispārējā tiesa uzskatījusi, ka minētajā tiesību normā ir prasīts ieviest pilnīgi vektorizētu sistēmu *LPIS-GIS* (lauksaimniecībā izmantojamo zemesgabalu identifikācijas sistēmu, pamatojoties uz datorizēto ģeogrāfiskās informācijas sistēmu) vai līdzvērtīgu sistēmu, lai arī minētajā tiesību normā paredzētās sistēmas standartu īstenošanai nav vajadzīga pilnīga vektorizācija.
- 2) Regulas (EK) Nr. 796/2004 53. panta kļūdaina interpretācija tādēļ, ka Vispārējā tiesa uzskatījusi, ka par pārkāpumu, kas izdarīts ar nodomu, ir jāuzliek sodi arī tad, ja nav bijis skaidri noteikts, ka saņēmējs būtu rīkojies ar nodomu.
- 3) Pārsūdzētā sprieduma nepietiekams pamatojums. Polijas Republika uzskata, ka Vispārējā tiesa nav izskaidrojusi, kādas materiālās un formas prasības, kas izriet no Regulas (EK) Nr. 1782/2003 20. panta, faktiski nav tikušas izpildītas. Vispārējā tiesa tāpat neesot pamatojusi, ciktāl iespējas tiesas procesā noteikt to, ka rīcība ir bijusi ar nodomu, dēļ maksāšanas sistēma, ko ieviesušas Polijas iestādes, ir kļuvusi par nesaderīgu ar kopējās lauksaimniecības politikas mērķiem. Turklāt Vispārējā tiesa neesot izskaidrojusi, kāpēc Polijas iestāžu veiktie faktiskā fondu riska aprēķini nebija atbilstoši.

- 4) Sacīkstes principa un tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpums tādēļ, ka neesot tikuši ņemti vērā Polijas Republikas iesniegtie pierādījumi un ka esot ticis pārsniegts strīda priekšmets. Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi Polijas Republikas iesniegtos pierādījumus un skaidrojumus par sistēmu, lai noteiktu, vai ir tiesības saņemt atbalstu zemes gabaliem, nedz arī izskaidrojusi kritēriju, kas piemērots pārbaudē Opoles vojevodistē (*Województwo opolskie*). Turklāt Vispārējā tiesa esot veikusi plašāku analīzi par to, kas bijis Komisijas iebildumu priekšmets un kas bijis apstrīdētā Komisijas lēmuma pieņemšanas pamatā.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2013. gada 7. marta rīkojumu lietā T-607/11 *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France*/Eiropas Komisija 2013. gada 24. maijā iesniedza *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France*

(Lieta C-283/13 P)

(2013/C 215/12)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France* (pārstāvji — *F. Brunet, E. Paroche, avocats, E. Bitton, advocate*)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Dānijas Karaliste

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt rīkojumu tiktāl, ciktāl ar to ir atzīts, ka nav bijis nepieciešams spriest par *Henkel* prasījumu prasībā atcelt apstrīdēto lēmumu Vispārējā tiesā (rīkojuma rezolutīvās daļas 1. punkts);
- atzīt, ka *Henkel* prasībai Vispārējā tiesā ir priekšmets un ka tā ir pieņemama, un nosūtīt lietu Vispārējai tiesai attiecīgo faktu atkārtotai izvērtēšanai;
- atcelt rīkojumu tiktāl, ciktāl ar to *Henkel* uzdots segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas radušies sakarā pagaidu noregulējuma pasākumu lūgšanu lietā T-607/11 R (rīkojuma rezolutīvās daļas 4. punkts), un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā apelācijas sūdzībā ir četri pamati, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd Vispārējās tiesas secinājumu, ka tām nav intereses turpināt pārsūdzēt apstrīdēto lēmumu Vispārējā tiesā. Vispārējā tiesa nepamatoti nosprieda, ka apstrīdētajam lēmumam nav jēgas pēc ADLC lēmuma, kurā ADLC uzskatīja, ka dokumentu nosūtīšana nav nepieciešama, lai nodrošinātu apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību, un ka dokumentiem nav nozīmes lietas izvērtēšanā ADLC.

Tieši pretēji, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka tām ir juridiska interese celt prasību Vispārējā tiesā, jo tām ir nepieciešams pamatoties uz dokumentiem tiesvedībā Francijā, lai pierādītu, ka i) fakti, saistībā ar kuriem noteikts sods Lietā COMP/39.579, ir tie paši vai vismaz cieši saistīti ar faktiem, kuri tiek izskatīti tiesvedībā Francijā un kuriem ir nozīme saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju statusu sakarā ar iecietību Francijā, un ii) *Henkel* uzstāšana uz to, lai tai būtu ļauts izmantot dokumentus tiesvedībā Francijā, būtu jāuzskata nevis par iecietības pieteikuma iesniedzēja sadarbības neesamību, kas pamato naudas soda samazinājumu par 25 % 30 % procentu vietā, kā ir nospriedusi ADLC, bet gan par leģitīmu tiesību un interešu izmantošanu, proti, tiesību uz aizstāvību aizsardzību.

Šī apelācijas sūdzība sastāv no četriem pamatiem:

- pirmkārt, Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus, jo tā kļūdaini konstatēja, ka pēc ADLC lēmuma nav citas procesuālas stadijas, kurā dokumenti varētu tikt izvērtēti, ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts un dokumentus nosūtītu ADLC;
- otrkārt, Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus, nepareizi interpretējot lūguma nosūtīt dokumentus īsto mērķi, jo tā konstatēja, ka lūgumu mērķis ir vienīgi ļaut ADLC izvērtēt dokumentus, lai gan tā galvenais mērķis ir ļaut *Henkel* īstenot savas tiesības uz aizstāvību, apspriežot dokumentus tiesvedībā Francijā;
- treškārt, rīkojumā nav norādīts pamatojums, jo Vispārējā tiesa, neizvērtējot *Henkel* norādītos argumentus, ir uzskatījusi, ka *Henkel* nav intereses celt prasību;
- ceturtkārt, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neizvērtējot, vai *Henkel* ir saglabājusi interesi celt prasību Vispārējā tiesā, lai izvairītos no prettiesiskas darbības atkārtošanas

Katra šī iemesla dēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas ar cieņu lūdz Tiesu atcelt rīkojumu.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2013. gada 7. marta rīkojumu lietā T-64/12 *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France*/Eiropas Komisija 2013. gada 24. maijā iesniedza *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France*

(Lietā C-284/13 P)

(2013/C 215/13)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *Henkel AG & Co. KGaA, Henkel France* (pārstāvji — *F. Brunet, E. Paroche, avocats, E. Bitton, advocate*)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Dānijas Karaliste

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt rīkojumu tiktāl, ciktāl *Henkel* prasījums prasībā par apstrīdētā lēmuma atcelšanu Vispārējā tiesā ir atzīts par nepieņemamu;
- atzīt, ka *Henkel* prasībai Vispārējā tiesā ir priekšmets un ka tā ir pieņemama, un nosūtīt lietu Vispārējai tiesai attiecīgo faktu atkārtotai izvērtēšanai;
- atcelt rīkojumu tiktāl, ciktāl ar to *Henkel* uzdots segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus (rīkojuma rezolūīvās daļas 3. punkts), un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā apelācijas sūdzībā ir trīs pamati, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd Vispārējās tiesas secinājumu, ka tām nav intereses pārsūdzēt apstrīdēto lēmumu Vispārējā tiesā. Vispārējā tiesa nepamatoti nosprieda, ka apstrīdētais lēmums ir zaudējis priekšmetu ADLC lēmuma, kurā ADLC uzskatīja, ka dokumentu nosūtīšana nav nepieciešama, lai nodrošinātu apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību, un ka dokumentiem nav nozīmes lietas izvērtēšanā ADLC.

Tieši pretēji, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka tām ir juridiska interese celt prasību Vispārējā tiesā, jo tām ir nepieciešams pamatoties uz dokumentiem tiesvedībā Francijā, lai pierādītu, ka i) fakti, saistībā ar kuriem noteikts sods Lietā COMP/39.579, ir tie paši vai vismaz cieši saistīti ar faktiem, kuri tiek izskatīti tiesvedībā Francijā un kuriem ir nozīme saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju statusu sakarā ar iecietību Francijā, un ii) *Henkel* uzstāšana uz to, lai tai būtu ļauts izmantot dokumentus tiesvedībā Francijā, būtu jāuzskata nevis